

O FATĂ NUMITĂ BUCURIE

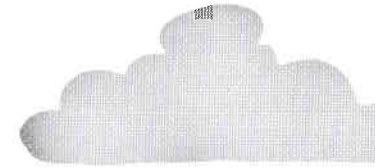
JENNY VALENTINE

Ilustrații de Claire Lefevre

Traducere din limba engleză: Mihaela Grigoraș

București, 2024

1

În familia noastră nu există nici urmă de magie desprinsă din cărțile de povești. Nu avem un bunic care zboară, nici un unchi care meșterește pe undeva la o mașină a timpului și nici părinți faimoși în lumea largă, cunoscuți ca vrăjitori sub acoperire. Bunicul nostru merge în baston, unchi nu avem, iar mama și tata au început să spună așa, din senin: „Pune-l în locul de unde l-ai

luat.” Sau: „Unde ți-e uniforma?” Sau: „Te rog să dai imediat cu aspiratorul în camera ta.”

Clau, sora mea mai mare, spune că toate acestea fac din familia noastră una obișnuită. Dar noi nu am fost niciodată oameni obișnuiți. Și nici nu cred că e momentul să începem să fim astfel.

Nu neg că au existat unele schimbări majore. Evenimentele din viața noastră urmează un curs bine stabilit, asta e sigur. Și tot sigur este faptul că nu există o baghetă magică folosită pentru a ne scoate din încurcături, o superhaită de lupi gata să ne salveze sau vreo piatră care poate vorbi. Nu există universuri paralele dedesubtul chiuvetelor, alte lumi în dulapurile noastre sau pitici prin pereți. Există însă produse de igienizare, haine și posibil șoareci.

Nu am pantofi care se plimbă singuri de colo-colo. Am o pereche de teniși cu cel puțin un număr mai mici și, cu siguranță, nu sunt încă pregătită să îi arunc. M-au însoțit peste tot, în atât de multe aventuri! Mașina de spălat nu scoate petele de iarbă de pe blugii noi și prețioși ai lui Clau și chiar în acest moment, tata nu reușește să scoată pata de cafea de pe covorul bunicului. Prin urmare, sunt destul de convinsă că niciunul dintre noi nu poate face ca lucrurile să dispară.

Dar ideea este că există mai mult de un tip de magie. Magia nu ar trebui să fie echivalentă cu *imposibilul* și nu ar trebui să existe doar în povești. Mie, cel puțin, nu mi se pare corect. Clau spune că noi avem idei diferite în ce privește magia și că eu mă minunez de un

lucru sau altul mult prea repede și asta pentru că sunt ușor de impresionat. Mă aștept ca magia să apară în orice împrejurare din zi și din noapte și, ca să fiu sinceră, cred că ne-ar fi de ajutor.

Când declar acest lucru, Clau își dă ochii peste cap și spune:

— Serios? Îți țin pumnii.

Când nu ai magia cărții de povești, problemele tale pot părea mai puțin fanteziste și nu e prea distractiv să le rezolvi. Spre exemplu, tata a pus peste pata de cafea o carte mare și grea despre copaci, care acum stă în mijlocul camerei, unde se potrivește ca nuca-n perete. În orice clipă, cineva, cel mai probabil bunicul, se va împiedica de ea și va afla adevărul. Clau e de părere că nu va fi plăcut când se va întâmpla asta și că este doar o chestiune de timp. Chiar

și cu talentul meu de a vedea partea plină a paharului, încep să cred că are dreptate.

Eu am zece ani, iar Clau, treisprezece.

Miroase a cireșe și se machiază cu negru în jurul ochilor. Are cea mai aliniată și mai albă dantură și cel mai strălucitor zâmbet din câte am văzut vreodată. Atunci când e fericită, pare că face reclamă unui cabinet stomatologic, dar în prezent nu este cazul. Tata spune că zâmbetul strălucitor al lui Clau seamănă puțin cu o ploaie de meteoriți: poate avea loc o dată sau de două ori pe an, iar dacă se întâmplă să clipești chiar când se petrece, ai șanse mari să ratezi evenimentul.

Când aveam șase ani, iar Clau avea nouă, am văzut o ploaie de meteoriți în California. Ore

întregi a plouat cu stele, iar eu am adormit înainte să se termine. Ar fi trebuit să clipești mult ca să ratezi momentul.

Clau este prescurtarea pentru Claudia Eloise. De când ne-am întors în Anglia și ne-am mutat în casa bunicului, se plânge mereu că nimic nu are sens și că nu are ce face. Mama și tata au început să i se adreseze cu apelativul *zid de cărămidă*, dar fără ca ea să audă. Rostesc cuvintele în șoaptă, însă cred că efortul lor chiar nu este necesar. Din ce am observat, Clau a încetat să mai asculte ce spun ei.

Numele mamei și al tatei sunt Rina și Dan, prescurtări pentru Marina Jane Blake și Daniel Samson Appleboom. De când ne-am întors în Anglia au fost ocupați cu lucruri neobișnuite pentru ei și extrem de derutante, ca, de

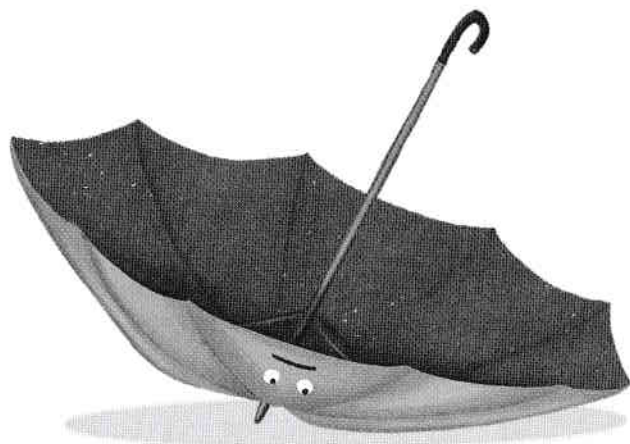
exemplu, să aplice pentru locuri de muncă ce nu implică deplasări, să ne înscrie la un medic de familie, să ne trimită de urgență la școală. Nu este ceva obișnuit ca părinții noștri să aibă astfel de activități. De fapt, acestea sunt opusul lucrurilor la care am învățat toată viața să ne așteptăm.

Foarte neliniștitor. Clau crede că mama și tata au trecut printr-un transplant de personalitate peste noapte, atunci când noi nu eram atente. Spune chiar că există posibilitatea ca ei să nu mai fie părinții noștri, prin urmare trebuie să fim atente, fiindcă orice e posibil.

Eu aș întreba-o: „Ești sigură că doar ei trec prin aceste transformări?” Tind să cred că și ea a suferit un proces de schimbare a personalității. Cu siguranță, comportamentul ei s-a

schimbat în ultima vreme. Nu mai e la fel de distractivă pe cât o știam.

Eu, în schimb, nu am suferit niciun transplant. Sunt aceeași persoană dintotdeauna, chiar dacă totul s-a schimbat. Numele meu nu poate fi prescurtat și nu am un al doilea prenume. Așa că toată lumea îmi spune Bucurie.

2

Locuința în care stăm este casa bunicului. Îl cheamă Thomas Blake și este tatăl mamei, cu toate că uneori mi-e greu să cred că există cel mai mic grad de rudenie între ei. Nu i-aș alege niciodată dintr-o mulțime de tați și fiice, decât în cazul în care aș ști că sunt rude. Bunicul este un personaj mai puțin conturat, de parcă cineva l-ar fi creionat în tușe estompate, iar pe mama în nuanțe puternice. Mama este vocală și plină de culoare, iar bunicul este retras, șters

și tăcut. Mama este socialistă, un cuvânt lung pentru a desemna o persoană căreia îi place să împartă, dar cum este bunicul? Ei bine, el nu este așa. Mama este de părere că suntem cetățeni ai lumii și am face bine să sprijinim mișcarea liberă a oamenilor de pe tot globul, iar eu cred că bunicul ar prefera să înalțe un zid înalt în jurul acestei insulițe și să o umple cu pancarte pe care scrie:

NU CĂLCAȚI
și
PROPRIETATE PRIVATĂ
și
TRECEREA INTERZISĂ.

Familia noastră nu este de acord cu bunicul în privința mai multor lucruri. Presupun că acesta este motivul pentru care vorbim atât de mult despre vreme.

Pe preșul de la intrare scrie *T.E. BLAKE*, dar bunicul nu vrea să-mi spună de la ce vine litera E, așa că am decis să ghicesc. Încerc asta în fiecare zi. Nu cred că sunt aproape de dezlegarea misterului, dar el a hotărât să nu mă corecteze, așa că voi continua să încerc.

Fața lui Thomas Elephant¹ Blake este plină de buzunare și punguțe asemenea unui rucsac, iar atunci când vorbește, buzunarele și punguțele se dilată și se contractă. Corespondența pe care o primește este reprezentată în mare parte de cataloage cu papuci care se fixează în perete, băi cu uși laterale pentru intrare și ieșire, și aparate auditive deghizate în ochelari

¹ *Elephant* – elefant (în limba engleză)